

זֶה הָיָה בְּשִׁלְשִׁים וַחֲמִשָּׁה בְּמֵאֵי

זֶה הָיָה בְּשִׁלְשִׁים וַחֲמִשָּׁה בְּמֵאֵי, וְלָכֵן אֵין זֶה פֶּלֶא שְׁשׁוּם דָּבָר
לֹא הִפְלִיא אֶת הַדּוֹד רִינְגֶלְהוּט. לּוֹ הָיָה קוֹרָה לוֹ רַק לְפָנַי שְׁבוּעַ,
מֵה שְׁעוֹד יִקְרָה לוֹ הַיּוֹם, בְּיֹדָאֵי הָיָה חוֹשֵׁב שְׁשָׁנִים אוֹ שְׁלִשָּׁה
בְּרָגִים הַתְרוֹפּוֹ אֶצְלוֹ בְּמַח אוֹ בְּכַדוֹר הָאָרֶץ.

אָבֵל בְּשִׁלְשִׁים וַחֲמִשָּׁה בְּמֵאֵי צָרִיכִים לֵהִיּוֹת מוֹכְנִים
לְדַבְרִים הַמְּוֹזְרִים בְּיֹתֵר.

חוּץ מִזֶּה הָיָה יוֹם תְּמִישִׁי. דּוֹד רִינְגֶלְהוּט לָקַח אֶת אַחֲיָנוּ
קוֹנְרַד מִבֵּית הַסֶּפֶר, וְעַכְשָׁו מִהָרֹו הַשְּׁנַיִם לְאָרְכוֹ שֶׁל רְחוֹב
גְּלִצִּיס. קוֹנְרַד נִרְאָה מְדַאָג. הַדּוֹד לֹא הִבְחִין בְּכָהּ, אֲלֵא שָׁמַח
לְקִרְאָת אַרְוִיחַת הַצְּהָרִים.

אָבֵל לִפְנֵי שְׂאֵנֵי מִמְשִׁיחַ, אֲנִי מְכַרְח לְסַפֵּק לָכֶם הַסִּבֵּר
בְּעֵנֵי מִשְׁפָּחָה. וּבְכֹן: דוֹד רִינְגֵלְהוּט הָיָה אָחִיו שֶׁל אָבָא שֶׁל
קוֹנְרַד. הָיִיתָ שֶׁהַדוֹד עוֹד לֹא הָיָה נָשׁוּי וְגַר לְגַמְרֵי לְבַד, נִתְּנוּ
לוֹ לְקַחַת אֶת אֲחֵינוּ מִבֵּית הַסֵּפֶר בְּכָל יוֹם חֲמִישִׁי. הַשָּׁנִים אָכְלוּ
בְּיַחַד אַרְוַחַת צְהָרִים, פֶּטְפֶטוּ וְשָׂתוּ קָפֶה, וְרַק לְקִרְאָת הָעֶרֶב
הַחֲזוֹר הַנֶּעַר, בְּמִשְׁלוֹחַ מִיַּחַד, אֶל הוֹרְיוֹ. יָמֵי חֲמִישִׁי אֵלֶּה הָיוּ
מִשְׁעֲשָׂעִים מְאֹד, כִּי לְדוֹד רִינְגֵלְהוּט, כְּאֲמֹר, עוֹד לֹא הָיְתָה
אִשָּׁה שְׂתוּכָל לְבַשֵּׁל לוֹ אַרְוַחַת צְהָרִים! מִשְׁהוּ כְּמוֹ עוֹנֶרֶת בֵּית
גַּם לֹא הָיָה לוֹ. וְלָכֵן בִּימֵי חֲמִישִׁי הֵם אָכְלוּ, הוּא וְקוֹנְרַד, רַק
מֵאֲכָלִים מְטֹרְפִים. לְפַעְמִים נִקְנִיחַ וְקֶצֶפֶת. אוֹ כְּעֵכִים מְלוּחִים
עִם רֶבֶה. אוֹ עוֹגַת דְּבֻדְכָנִים עִם חֶרְדֵּל אֲנָגְלִי. אֶת הָאֲנָגְלִי הֵם
אָהְבוּ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר אֶת הַגֶּרְמָנִי, כִּי הַחֶרְדֵּל הָאֲנָגְלִי הוּא חֲרִיף
בְּמִיַּחַד וְנִשְׁכְּנֵי כְּאֵלוֹ הָיוּ לוֹ שָׁנִים. וְכִשְׁמִשׁ חָשׂוּ בְּחִילָה,
הוֹצִיאוּ אֶת רְאִשֵׁיהֶם מִן הַחֲלוֹן וְצָחְקוּ, עַד שֶׁהִשְׁכָּנִים הָיוּ
בְּטוּחִים שֶׁהָרוֹקֵחַ רִינְגֵלְהוּט וְאֲחֵינוּ שׁוּב הִשְׁתַּגְּעוּ.

טוֹב, אֲזוֹ הַשָּׁנִים מִהָרָו לְאַרְרֵה רְחוּב גְּלָצִים, וּבְדִיוֹק כְּשֶׁהַדוֹד
אָמַר, "מַה קָרָה לָךְ?" מִשֶּׁהָ לוֹ מִיִּשְׁהוּ בְּמַעִיל. הַשָּׁנִים הַסְתּוֹכְבוּ,
וְלִפְנֵיהֶם עֵמֵד סוּס גְּדוֹל וְשָׁחוֹר וְשָׂאֵל בְּנִימוֹס, "אוּלֵי יֵשׁ לָכֶם
בְּמִקְרָה קִבֵּית סֶפֶר?"

קוֹנְרַד וְהַדוֹד טִלְטְלוּ אֶת רְאִשֵׁיהֶם בְּשִׁלְיָה.
"אִם כֵּן, סְלִיחָה עַל הַהִפְרָעָה," אָמַר הַסּוּס הַגְּדוֹל וְהַשָּׁחוֹר,
הָרִים בְּנִימוֹס אֶת מְגַבְעַת הַקֶּשׁ שֶׁלוֹ וְעֵמֵד לְלַכֵּת.

דוד רינגלהוט הושיט את ידו לכיס ושאל, "אולי אני יכול להציע לך סיגריה?"

"תודה, לא," אמר הסוס בעצב, "אני לא מעשן." הוא קד קדה רשמית ושעט לכפר אלברט, נעמד לפני מעדניה ולשונו השתרבבה מפיו בתאנה.

"היינו צריכים להזמין את הסוס לארוחה," אמר הדוד, "הוא בטח רעב." אחר כך הביט על אחינו מזוית עינו וקרא, "קונרד! שרפה! איפה האש? קונרד, אתה הרי בכלל לא מקשיב!"

"אוף, אני צריך לכתב חבור על הים הדרומי."
"על הים הדרומי?" קרא הדוד, "זה מצער ביותר."
"זה נורא," אמר קונרד, "כל אלה שטובים בחשבון, קבלו

את הים הדרומי. כאלו אין לנו דמיון! האחרים צריכים לתאר את בניתו של בית בן ארבע קומות. זה כמובן משחק ילדים בהשואה לים הדרומי. זה מה שקורה כשאתה טוב בחשבון.

"אמנם אין לה דמיון חביבי", אמר הדוד רינגלהוט, "אבל יש לה אותי בתור דוד, וזה טוב בדיוק באותה מדה. אנחנו נגיש למורה שלקה גם של מלים על הים הדרומי." אז החל לצעד כשרגל אחת שלו על הכביש והרגל השנייה על המדרכה, וכך הוא קרטע לצד האחין שלו. קונרד, שבסך הכל היה גם בן אדם, התרצה וחיגה.

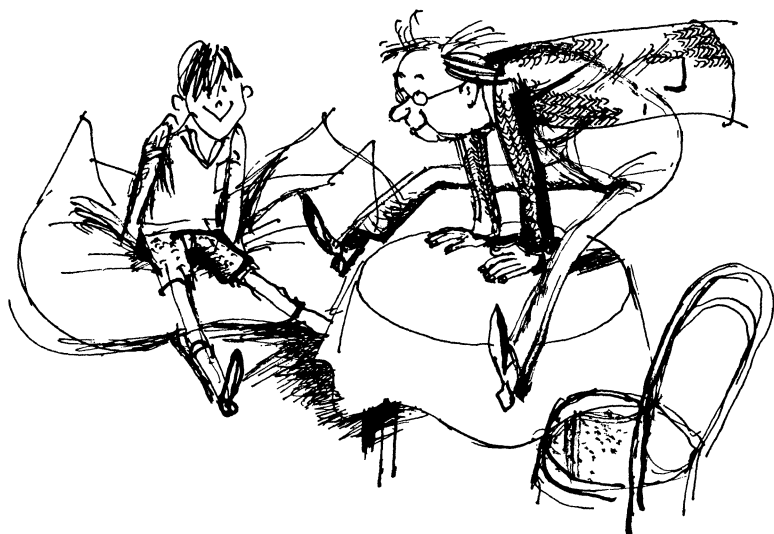

הדוד המקרטע בָּרַךְ לְשָׁלוֹם אֶת אֶחָד הָעוֹבְרִים וְשָׁבִים, וּמִיָּד אַחֲרֵי שָׁזָה עֵבֶר, קָלַל הַדּוֹד, "לְכָל הַרוֹחוֹת, זֶה הָרִי הִנֵּה פִקִּיד הַהוֹצָאָה לַפֶּעַל שֶׁל בֵּית הַמִּשְׁפָּט," הַנֶּעַר צָחַק כְּאִלּוּ דִגְדָּגוֹ אוֹתוֹ.

כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְבֵיתוֹ שֶׁל הַדּוֹד, הִתְיַשְׁבוּ מִיָּד אֶל הַשֵּׁלֶחָן. הַתַּפְּרִיט פָּלַל פִּשְׁטִידַת בָּשָׂר קְצוּץ, וּמַעַט אַחַר כֵּן סָלַט בָּשָׂר עִם מֵיץ פֶּטַל. "בְּסִפְרָטָה הָעֵתִיקָה לְגַמּוֹ אֶפְלוּ מֵרַק דָּם, מִבְּלִי לְהַנִּיד עֲפָפָה," אָמַר הַדּוֹד. "טָעִים לָהּ, יְדִידֵי הַיָּקָר?" "נֹרָא טָעִים," חִבֵּר קוֹנְרַד תְּשׁוּבָה נְאוּתָה.

"נָו, נָו, צָרִיף לְהִתְקַשֵּׁחַ," הֵעִיר הַדּוֹד. "כְּשֶׁהִינּוּ חִילִים קַבְּלֵנוּ אֶטְרִיּוֹת עִם דָּג מְלִיחַ, וְכִסְטוֹדֵנְטִים, אַרְזוּ מִבָּשָׂל בְּסִפְרָזִית. מִי יוֹדֵעַ מַה יִּכְיֵנוּ לָכֶם כְּשֶׁתִּהְיוּ מִבְּגָרִים. לָכֵן אֲכַל נַעֲרִי, עַד שֶׁתִּקְבַּל יְבָלוֹת בַּקֶּבֶה!" וּבִדְבָרוֹ יָצַק עוֹד כֵּן מְלֶאָה שֶׁל מֵיץ פֶּטַל עַל סָלַט הַבָּשָׂר.

לְאַחַר הָאֲכִיל הֵם נִעְמְדוּ לְיַד הַחֲלוֹן, וּבְמִשְׁךָ כְּרַבַּע שָׁעָה חָכוּ שֶׁתִּתְקַף אוֹתָם בְּחִילָה. אֲבָל לֹא יָצָא מִזֶּה פְּלוֹם. אַחַר כֵּן עָשׂוּ תַרְגִּילֵי הַתְּעַמְלוּת. הַדּוֹד הִנְיָף אֶת הָאֲחִיזָן אֶל אֲרוֹן הַסְּפָרִים הַגָּדוֹל, וְקוֹנְרַד עָשָׂה שָׁם לְמַעַלָּה עֲמִידַת יָדַים. "רַגַּע," אָמַר רִינֵגְלֵהוּט, "תִּשָּׂאֵר שָׁם קֶצֶת הַפּוּף עַל הָרֹאשׁ." הוּא הִלָּךְ לְחֹדֶר הַשְּׁנָה, גָּרַר אֶת שְׂמִיכַת הַפּוּף הָעֵבֶה שְׁלוֹ וְשָׁם אוֹתָהּ לְיַד אֲרוֹן הַסְּפָרִים. אַחַר כֵּן פָּקַד "הוֹפּ," וְקוֹנְרַד קִפֵּץ מִן הָאֲרוֹן עַל הַשְּׂמִיכָה שֶׁהִיָּתָה מְנַחַת עַל הָרִצְפָּה.

"מַעֲלָה", קרא הדוד, לקח קצת תְּנוּפָה וְקַפֵּץ מֵעַל לְשִׁלְחָן כְּמוֹ מֵעַל חֲמוֹר עֵץ בְּשַׁעוֹר הַתְּעַמְלוֹת. מִיָּד לְאַחַר מִכּוֹן הֵם שָׁמְעוּ קוֹל חֲבֻטָּה עָמוּם וְאַחֲרָיו צִלְצוּל עוֹז שֶׁל שְׂבָרֵי וְכוּכִית. הַדּוֹד הִכְרִיז בְּהִתְרַגְּשׁוֹת, "זוֹ הֵיְתָה הַנְּבִרְשֵׁת שֶׁל מִלְפָּרְג." הֵם חִפּוּ בְּמָה דַקּוֹת אֲבָל אַף אֶחָד לֹא דָפַק בַּדְּלֵת, וְגַם לֹא הֵיָה צִלְצוּל בַּפְּעֻמוֹן.

"כַּנְרָאָה שֶׁהִמְלִיכְרָגִים לֹא בְּבֵית, אָמַר קוֹנְרַד. וְאִזּוּ בְּכָל זֹאת נִשְׁמַע צִלְצוּל פְּעֻמוֹן! הַנְּעַר רָץ אֶל הַדְּלֵת, פָּתַח אוֹתָהּ וְחֹזַר תּוֹר כְּלוֹ. "הַסּוֹס הַשְּׁחֹר הַגָּדוֹל עוֹמֵד בַּחוּץ," הוּא לָחַשׁ.

"לְהַכְנִיס אֶת הַדְּבַר הַזֶּה!" פָּקַד דּוֹד רִינְגֵלְהוּט. הָאֲחִינֵן הַכְּנִיס אֶת הַחֲזִיה. הַסּוֹס הָרִים אֶת מַגְבַּעַת הַקֵּשׁ בְּנִימוּס וְשָׂאֵל, "אֲנִי מַפְרִיעַ?"

”מה פתאום?” ענה הדוד, ”נא לשבת.”

”אני מעדיף לעמד,” אמר הסוס, ”אל תראה בכה חסר נימוס, אבל אנחנו הסוסים לא ממש בנויים לשיבה.”
”איה שנוח לך,” אמר הדוד, ”אגב, מתר לשאל במה זכינו לכבוד הזה של בקורך?”

הסוס הביט בשנים בעינים גדולות, עצובות ומקרהרות ואמר, ”בעקר פי נראיתם לי נחמדים.”

”זה לגמרי הדדי,” ענה קונרד וקד בנימוס, ”אגב, מתחשק לך עדין לאכל קביות ספר?” הוא לא חפה לתשובה אלא קפץ למטבח, הביא את קופסת הספר לחדר, שם קביות ספר, בזז אחר זו, על פה ידו, והסוס זלל מבלי להפסיק, בערה רבע קילו. רק אז הוא נשם לרוחה ואמר, ”לקל הרוחות, זה הנה בזמן! תודה רבה רבותי. הרשו לי להציג את עצמי, שמי נגרו קבלו! עד סוף אפריל עוד הופעתי בקרקס סרסאני, בהחלקה על גלגליות. אחר כך פטרו אותי ומאז לא הרוחתי מטבע שחוק אחד למחיתי.”

”כן, כן,” אמר דוד רינגלהוט, ”מצבם של הסוסים לא טוב יותר משל האנשים.”

”המכונניות הארורות האלה!” המשיה נגרו קבלו ואמר, ”המכונניות האלה הורסות אותנו, הסוסים. תארו לעצמכם שהייתי כבר מוכן להציע את שרותי כסוס פרכרות, למרות שאני בוגר תיכון. אבל אפלו המזכיר הכללי של אגוד סוסי

הַפְּרָרָה לֹא הִצְלִיחַ לְסַדֵּר לִי עֲבוּדָה, וְזֶה סוּס בַּעַל הַשְּׂפָעָה.
אֲגַב סוּס הַיְאוֹר הַזֶּה עֲצֹמוֹ, נוֹסֵעַ בְּמִכּוֹנִית.

”בְּנִסְבוֹת הַלָּלוּ,” אָמַר הַדּוֹד רִינְגֵלְהוּט, תּוֹךְ שֶׁהוּא מְטַלֵּטל
אֶת רֵאשׁוֹ, ”אֵינְךָ לְהִתְפַּלֵּא עַל כְּלוּם.”
”אַתָּה אִישׁ נְחֻמָּד,” אָמַר הַסּוּס בְּהִתְרַגְּשׁוֹת וְטִפַּח עַל כַּתְפוֹ
שֶׁל הַדּוֹד בְּפִרְסוֹתוֹ הַקְּדָמִית הַשְּׂמְאֵלִית, עַד שֶׁנִּשְׁמַע קוֹל
פְּצִפּוּץ.

“איייי!” שָׁאג רִינְגֵלְהוּט.

קוֹנְרַד אִים עַל הַסּוּס בְּאֶצְבָּעוֹ, “אם אַתָּה מְפָרֵק לִי אֶת הַדּוֹד,” הוּא קָרָא, “אַתָּה מְסַתֵּבָה אִתִּי.”
הַסּוּס שָׂרַבֵּב אֶת שִׁפְתוֹ הַתְּחַתּוֹנָה עַד שֶׁרָאוּ לוֹ אֶת הַשְּׂנַיִם, וְצָחַק לֵלֵא קוֹל. אַחַר כֵּן הִתְנַצֵּל וּבִקֵּשׁ אֶלֶף סְלִיחוֹת. הוּא הָרִי לֹא הִתְכַּוֵּן לְכָה.

“בְּסֹדֵר, בְּסֹדֵר,” אָמַר דּוֹד רִינְגֵלְהוּט וְעָסָה לְעַצְמוֹ אֶת עֵצָם הַבְּרִיחַ, “אֲבָל בְּפַעַם הַבָּאָה עַל כְּבוֹדוֹ לְהִיּוֹת מְעַט יוֹתֵר זָהִיר, נִגְרוּ קִבְלוּ הִיָּקֵר, הָרִי מְטַבְּעֵי אִין אֲנִי סוּס.”
“אֲשִׁים לָב,” הִבְטִיחַ הַסּוּס, “אֲנִי נִשְׁפָּע בְּהוֹ צִדְקֵי כְּאֵלוֹף הַיּוֹנְקִים בְּהַחֲלָקָה עַל גְּלִגְלִיּוֹת!”

וְאָז הִבִּיטוּ שְׁלִשְׁתָּם מִבְּעַד לַחֲלוֹן. רָאשוּ שֶׁל הַסּוּס הִסְתַּחֲרַר כְּשֶׁהִסְתַּפַּל לְמִטָּה אֶל הָרְחוֹב, הוּא הִחְוִיר וְעֵצָם אֶת עֵינָיו. רַק כְּאִשֶּׁר אָמַר לוֹ קוֹנְרַד שְׂיִתְבַּיֵּשׁ, הֵעִז הַסּוּס לִפְתּוֹחַ לְאֵט לְאֵט אֶת עֵינָיו.

“רַק שְׁלֵא תַפֵּל דְּרָךְ הַחֲלוֹן,” הִזְהִיר רִינְגֵלְהוּט, “זֶה בְּדִיוֹק מֵה שֶׁחֲסַר לִי, שְׁיִפֵּל סוּס מִחֲלוֹן דִּירְתִי הַיָּשֵׁר לְרְחוֹב יוֹהָאן מֵאִנֵּר.”

נִגְרוּ קִבְלוּ אָמַר, “אַתָּה מִבִּין, אֶחָד מִשְׁלָנוּ זוֹכָה רַק לְעֵתִים רְחוֹקוֹת לְהִשְׁקִיף עַל הָעוֹלָם מִחֲלוֹן הַקּוֹמָה הַשְּׁלִישִׁית. אֲבָל עַכְשָׁיו אֲנִי כְּבָר בְּסֹדֵר. וּבְכָל זֹאת הֵייתִי מְעַדִּיף אִם תִּרְשׁוּ לִי לְעַמֵּד בֵּין שְׂנִיכָם. מֵה שְׂבֻטוֹת, בְּטוֹחַ.”

עַכְשָׁו הִתְמַקֵּם הַסּוּס בֵּין הַדּוֹד לְקוֹנְרַד, הוֹצִיא אֶת רָאשוֹ

מבצע לחלון ואכל מן המרפסת של השכן שתי פוקסיות
ובגוננה אחת, עד השרשים. רק את העציצים הואיל בטובו
להשאיר.

לפתע נשמע מן הרחוב רעש, מהומה. איש קטן ועגלגל
נכנף בידיו, רקע ברגליו הקטנות והשמנמנות וצוח כאלו הוא
מסתובב על שפוד. "זה כבר באמת יותר מדי!" הוא צוח
בהתרגשות, "אני דורש שתסלקו את הסוס מן החלון! אתה
עוד לא מכיר את תקנות הבית? אינך יודע שאסור להביא
סוסים לדירה? מה?"

"מי הגמד?" שאל קונרד.

"עזוב, זה רק בעל הבית שלי," אמר דוד רינגלהוט, "קוראים
לו קלמנס ופלברוה."

"הצפה שכוז," צוח ופלברוה הקטן והשמו. "ואת הפרחים
שהמזיק הזה סלק ממרפסתו של להמן וזלל עד תם בנגוד
גמור לחק, אתה נדרש להחזיר. מוכן?"

רטט עצבני עבר בשערו השחור של הסוס לארץ גבו. הוא
לא יתן שיעליבו אותו! הוא לקח את אחד העציצים
שהתרוקנו לאחר שזלל את הפרחים והטיל אותו מבצע לחלון.
העציץ דהר כלפי מטה, כאלו הוא ממחר באפן מיחד, ונחת
על מגבעתו הנקשה של בעל הבית שעמד וצוח למטה. קלמנס
ופלברוה מצא את עצמו על ברפיו, השפתק, הביט שוב
למעלה, הרים את מגבעתו המעוכה ואמר ברעד, "לא התכוונתי
לפגע, ואז כשל פנימה."

"אם הברנש הזה לא היה מסתלק," אמר הסוס, הייתי זורק
 על הכובע שלו לאט לאט את כל המרפסת."
 "זה כבר היה מתחיל להיות יקר מדי בשבילי," אמר הדוד
 רינגלהוט. "מוטב שנפנס שוב לחדר."
 נגרו קבלו צהל משעשע, ואז הם פסעו חזרה אל תוך החדר
 ושקשקשם שחקו משחק רביעיות של קלפי סופרים ומשוררים.
 אגב, הסוס נצח אותם בקלי קלות. הוא הפיר את שמות כל
 היצירות הקלסיות בעל פה. דוד רינגלהוט, לעצמת זאת, אכזב
 לחלוטין. ברוקח, וכידוע זה מה שהוא היה, הוא הפיר את כל
 המחלות והתרופות שקבלו הסופרים. הוא ידע איך נרפאו
 וממה מתו. אבל בכל הנוגע בשמות ספריהם ומחזותיהם הוא
 פספס בלי הרף. לא יאמן, אבל הוא נסה לטען שאות 'שיר
 הפעמון' של פרידריך שילר כתב יוהן וולפגנג גתה.
 פתאום נתר קונרד לגבה, זרק את קלפיו, רץ לעבר ארון
 הספרים, פתח את דלתותיו והוציא מן המדף העליון ספר
 עבה, התישב על השטיח והחל מדפדף בו בקדחתנות.
 "אנחנו לא רוצים להשמע טרחנים," אמר הדוד, "אבל אוילי
 תואיל להסביר לנו למה אתה מסתלק מן השלחן ומשאיר
 אותנו תקועים? אגב, חסר לי עוד קלף אחד ועליו שמו של
 מחזה קומי מאת המחזאי גוטהולד אפרים פון לסינג, ואני
 יודע רק שאשתו של לסינג, איזו גברת בשם אנה קניג, מתה
 מידי לאחר שילדה את בנו, והבן מת כמה ימים אחר כך. וגם
 לסינג עצמו לא חי זמן רב אחר כך."

"מה שאתה מתאר לא נשמע בדיוק כמו מחנה קומי," העיר
 בלגלוג הסוס. אחר כך הוא קרב את פיו לאזנו של דוד
 רינגלהוט ולחש לו "מינה פון בורנהולם."
 הדוד חבט בכעס על השלחן. "לא! אנה קניג היתה שם האשה
 ולא מינה פון בורנהולם."
 "לכל הרוחות," קרא הסוס, "מינה פון בורנהולם בכלל לא
 הייתה אשתו של לסינג, זה רק שמו של מחנה."
 "אההה?" קרא רינגלהוט, "אז למה לא אמרת מיד? קונרד,
 שלף את הקלף של מינה פון בורנהולם!"

קונרד יָשב על השטיח, דפדף בספר וְשָׁתַק.
"האם תהיה מוכן לחבט באחיני במפת פרסה מכוונת היטב,
ולהוציא אותו משלֹתו?" שאל רינגלהוט את אורחו בעל
ארבע הרגלים.

הסוס טופף בחזו לעבר קונרד, תפֵּשׂ אֶת צוּאָרוֹנוֹ בְּשָׁנָיו
והניף אותו באויר, אָבַל קונרד פָּלַל לֹא שֶׁם לֵב שֶׁהוּא כָּבֵד לֹא
יושב על השטיח. ובעוד הסוס מחזיק אותו באויר, הוא
המשיך לדפדף בספר ומצחו חרוש קמטי דאָגָה.
"אני לא מוצא את זה, דוד," הוא אמר לפתע.

"את מה?" שאל רינגלהוט, "את מינה פון בורנהולם?"
"לא, את הים הדרומי," אמר קונרד.

"את הים הדרומי?" שאל הסוס בהפתעה. כשפתח את
לסתותיו כדי לדבר, נפל קונרד בקול חבטה על הרצפה.
"מזל שהנברשת של מילברג כבר נפלה," אמר הדוד ונחפה
את פפות ידיו בהנאה.

"אבל מה נעשה עם הים הדרומי הזה?" הוא פנה לסוס
ואמר, "אחיני צריה לכתב עד מקר חבור על הים הדרומי."
"וזה רק פי אני טוב בחשבון," התלונן קונרד.
הסוס הרחרר שניה. אחר כך הוא שאל את הדוד אם יש לו
פנאי אחר הצהרים.

"בוודאי," אמר רינגלהוט, "ביום חמישי אני מתחיל את
התורנות שלי בבית המרקחת רק בלילה."
"מצוין," קרא נגרו קבלו, "בואו נקפץ לשם לרגע."

“לבית המרקחת?” שאלו קונרד והדוד פה אחד.

“מה אתכם?” אמר הסוס, “לים הדרומי פמוכין.”
ואז הוא שאל, “אני יכול בבקשה לטלפון מכאן?” הדוד
רינגלהוט הנהן, הסוס טופף אל הטלפון, לקח את השפופרת,
חיג מספר ואמר, “הלו? זה משרד הנסיעות של סוסי הקרקס?
אני רוצה לדבר עם הסוס הבוס עצמו.”
“מדבר? מה נשמע? הרעמה מתחילה להאפיר? נו, נו, אנחנו

לא נעשים צעירים. תקשיב, מה הדרך הקצרה ביותר לים הדרומי? אני רוצה להיות כאן חזרה בערב. זו בעיה? אל תספר לי ספורים! איפה אני נמצא? רחוב יוהן מאיר 13, אצל מפר טוב שלי, אחד בשם רינגלהוט. מה? מצינו. תודה חמה לך יקירי."

הסוס צהל לשלום שלש פעמים, הניח את השפופרת, הסתובב אל הקיר ושאל, "מר רינגלהוט, אולי יש אצלה במסדרון ארון מגלף גדול ושחור? זה אמור להיות ארון עתיק מן המאה החמש עשרה."

"ונגיד שיש? מה הקשר בין ארון עתיק לים הדרומי ולסוס הבוס?"

"אנחנו צריכים להפגס לתוף הארון הזה ואז להמשיך ישר ישר, ובתוף שעתים אנחנו אמורים להגיע לים הדרומי, הבהיר הסוס.

"תפסיק כבר עם הבדיחות התפלות האלה!" בקש הדוד רינגלהוט. אבל קונרד זנק פנשוף נחש למסדרון, פתח את דלתות הארון הגדול והעתיק שעמד שם, טפס לתוכו ומיד נעלם.

"קונרד, קרא הדוד. "קונרד, חתיכת פרחח, אבל לאחין לא היה זכר. "אני אשתגע, הבטיח הדוד, "למה הפרחח הזה לא עונה?"

"הוא בטח כבר בדרך, אמר הסוס.

רינגלהוט לא שלט בעצמו יותר, רץ למסדרון, הביט אל

תוֹרֵה הָאָרוֹן וְקָרָא, "לֹא יֵאֱמָן, לָאָרוֹן אֵין דָּפֵן אַחוֹרֵית!"
הַסּוֹס שָׁטוּפֵף בְּעֵקֵבוֹתָיו מְחָה וְאָמַר, "אֵיךְ בְּכָל הַעֲזוֹת
לְהַטִּיל סִפֵּק בְּדַבְרֵי?"
"אַחֲרֶיךָ, בְּבִקְשָׁה," אָמַר הַדּוֹד רִינְגֵלְהוּט, "אֲנִי בְּכָל זֹאת
בְּעַל הַבַּיִת כָּאֵן."

וּבְכֵן, הַסּוֹס הִכְנִיס אֶת שְׁתֵּי רַגְלָיו הַקֶּדְמָיוֹת לָאָרוֹן.
רִינְגֵלְהוּט דָּחַף אוֹתוֹ בְּכָל כַּחוֹ עַד שֶׁהַסּוֹס נָעַלם בְּמַעֲמָקֵי
הָאָרוֹן. אַחַר כֵּן טִפַּס גַּם הַדּוֹד עֲצָמוֹ, כְּלוֹ נֶאֱנָק וְנֶאֱנַח אֶל תּוֹרֵה
הָאָרוֹן פְּנִימָה וְאָמַר, "עֲכָשׁוּ בְּאֵמַת מִתְחִיל לְהִיּוֹת מְעַנְיָן."

